

Studie kouzel

María V. Snyderová

COO
BOO

Studie kouzel

Vyšlo také v tištěné verzi

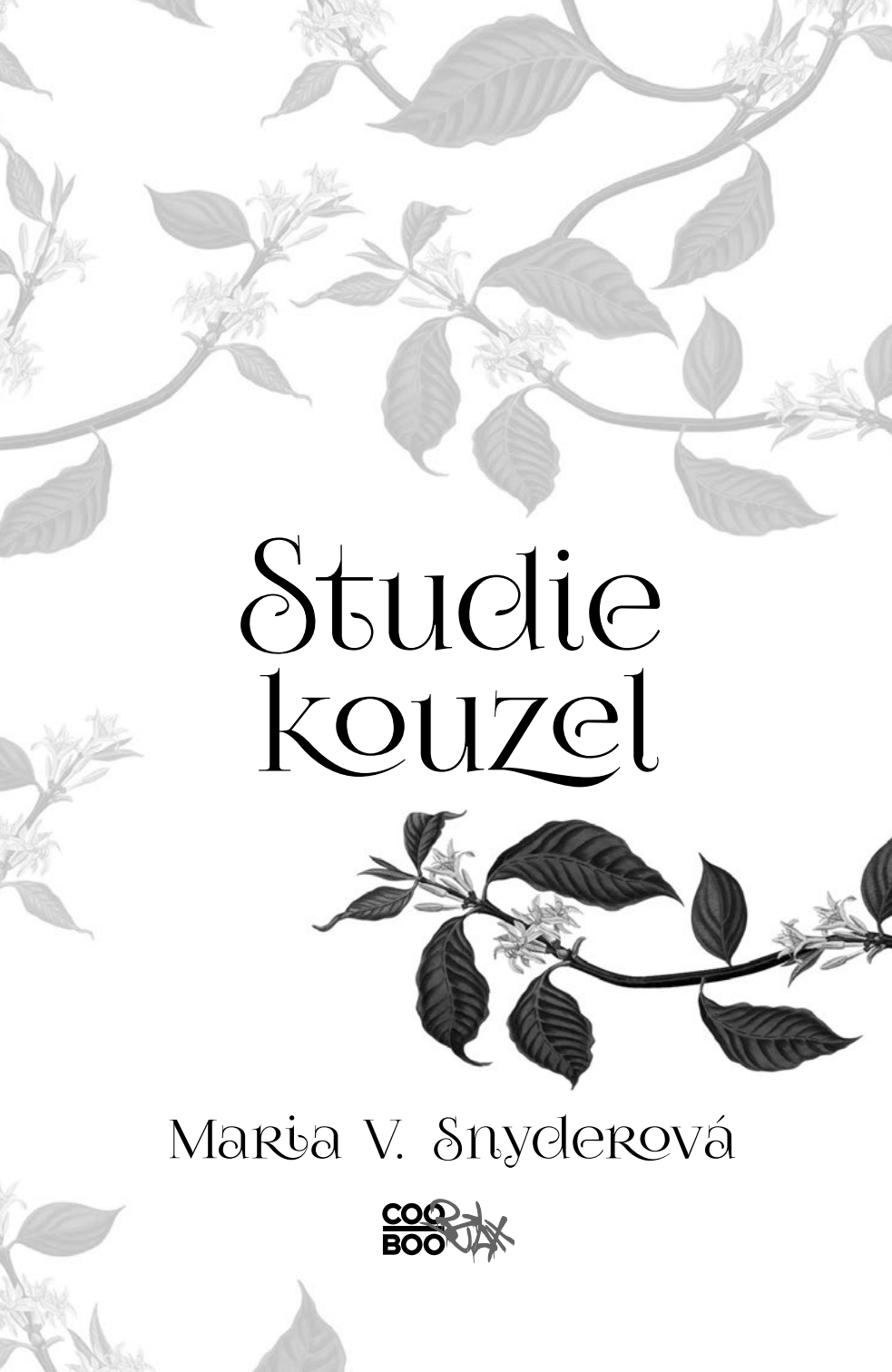
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maria V. Snyderová
Studie kouzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

The background of the cover is decorated with several branches of a coffee plant. The branches are covered with dark, glossy leaves and small, light-colored flowers. The branches are arranged in a way that they seem to grow across the cover, with some branches being more prominent than others. The overall effect is a natural and elegant design.

Studie kouzel

María V. Snyderová

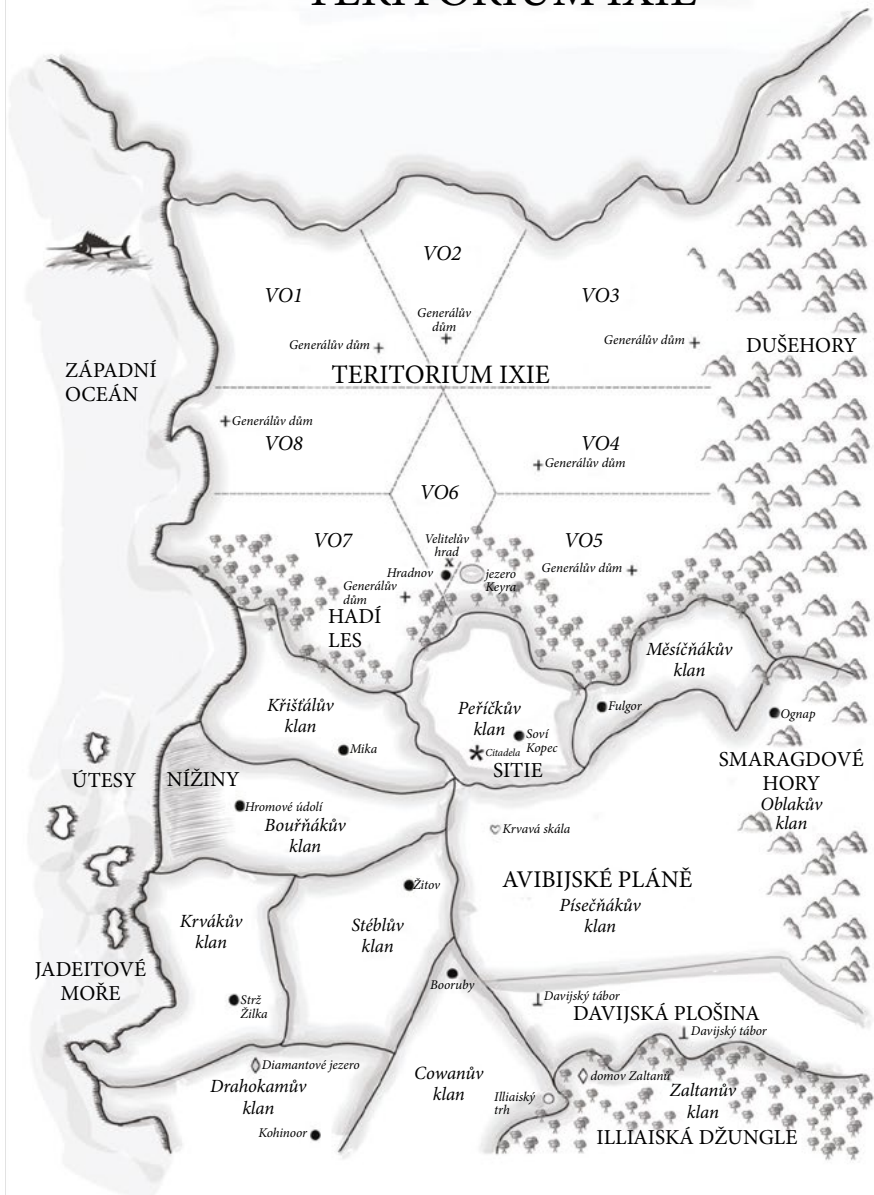
COO
BOO

MÝM DĚTEM LUKEOVI A JENNĚ,
NEUTUCHAJÍCÍMU ZDROJI INSPIRACE A LÁSKY.
VY DVA JSTE SKUTEČNĚ KOUZELNÍ.

PAMÁTCE ANTHONYHO FOSTERA.

TERITORIUM IXIE

„Jsme tady,“ řekla Irys.

Rozhlédla jsem se po džungli překypující životem. Bujná zeleň keřů nám zahrazovala cestu, ze stromového baldachýnu visely dolů provazy lián a do uší mi neustále proudilo štěbetání a trylkování pralesních ptáků. Chlupatá zvířátka, která nás provázela celou cestu džunglí, si nás zvědavě prohlížela z bezpečí svých skrýší za obrovskými listy.

„Kde?“ zeptala jsem se a nechápavě pohlédla na zbylé tři dívky. Všechny jako jeden muž pokrčily rameny. Asi je Irysiná slova zmátla stejně jako mě. V hustém vlhkém vzduchu jim bavlněné šaty prosákly potem, i mně se černé kalhoty s bílou košilí nepříjemně lepily na kůži. Zmáhala nás únava po celém dni, kdy jsme vláčely těžké batohy po uzoučké pěšině, a kůže nás svědila po nespočtených návštěvách nezvaných hmyzích hostů.

„V domově Zaltanů,“ řekla Irys, „takže velmi pravděpodobně ve tvém domově.“

Rozhlédla jsem se po bujícím pralese, ale nic jako lidské sídlo jsem neviděla. Kdykoli nám Irys po cestě na jih oznámila, že jsme dorazily na místo, stály jsme většinou uprostřed městečka nebo vesnice s dřevěnými, cihlovými nebo kamennými domy, poli a statky.

Místní v barevných šatech nás srdečně uvítali, nakrmili a ve změti hlasů a kořeněných vůní napjatě poslouchali náš příběh. Potom většinou běželi pro některou z rodin. Ve víru nadšení a horečného hovoru se jedna z dívek ze sirotčince na severu setkala s rodinou, o jejíž existenci ještě nedávno neměla ani tušení.

Tak to šlo dál a dál a cestou na jih hlouběji do Sitie se naše výprava stále zmenšovala. Brzy jsme za sebou nechaly studený severní vzduch a dusily se ve vlastním potu v horké, vlhké džungli. Po lidské usedlosti tu ale nebylo ani památky.

„Takže domov?“ zapochybovala jsem.

Irys si povzdychla. Z pevně utaženého drdolu se jí uvolnilo pár černých pramínků a její přísný výraz příliš neladil s jiskřičkami pobavení v jejích smaragdových očích.

„Jeleno, copak nevíš, že zdání klame? Hledej myslí, ne smysly,“ pobídla mě.

Upocenýma rukama jsem pohladila svoji dřevěnou tyč a soustředila se na její hladký povrch. Moje myšlenky se stáhly do pozadí společně se šumem džungle a já jsem najednou vnímala jinak. Plazila jsem se podrostem s hadem a hledala kousek prosluněné země. Skákala jsem z větve na

větev s nějakým dlouhorukým zvířetem tak lehce, že jsem měla pocit, že létám.

Potom jsem úplně nahoře přece jen uviděla lidi s uvolněnou, otevřenou myslí. Zrovna se rozhodovali, co si dát k večeři, a probírali novinky z města. Jen jeden z nich se obával zvuků džungle pod nimi. Něco mu nehrálo. Byl tu někdo cizí. Možná hrozilo nebezpečí?

Koho to mám v hlavě?

Vrátila jsem se do vlastní mysli a moje oči se setkaly s Irysiným pohledem.

„Takže žijí ve stromech?“ vyhrkla jsem udiveně.

Kývla. „Jen hlavně nezapomeň, Jeleno, že pokud má někdo otevřenou mysl, neznamená to, že mu tam můžeš bloudit bez dovolení. To je proti pravidlům naší etiky,“ řekla tvrdě jako opravdová kouzelnická mistryně kárající začku.

„Promiň,“ sklopila jsem oči.

Irys jen zavrtěla hlavou. „Pořád zapomínám, že se ještě učíš. Musíme se co nejdřív dostat do Citadely a začít s výukou, ale obávám se, že se tu dost zdržíme.“

„Proč?“

„Nemůžu tě prostě nechat u rodiny jako ostatní dívky z výpravy, ale bylo by kruté tě od nich tak rychle zase odtrhnout.“

V tu chvíli se nad našimi hlavami ozval výkřik: „Venetaden!“

Irys vymrštila ruku a něco zamumlala, ale moje svaly ztuhly dřív, než se mi podařilo kouzlo, které nás pohltilo, odrazit. Nemohla jsem se pohnout. Po chvilce paniky jsem

se uklidnila a zkusila si kolem sebe postavit obrannou zeď, ale kouzlo ji strhlo dřív, než jsem ji dokončila.

Zato Irys se bez potíží ubránila. „Jsme přátelé Zaltanů!“ houkla do korun stromů. „Jsem Irys z Drahokamova klanu, čtvrtá kouzelnice v Radě!“

Ze stromů se ozvalo další podivné slovo. Jak kouzlo po-
minulo, podlomily se mi nohy a já jsem klesla na zem, kde
jsem čekala, až mě slabost zase přejde. Dvojčata Gracena
s Nickeely spadly také a bolestně zasténaly. May si protře-
la lýtko.

„Proč jsi přišla, Irys Drahokamová?“ zahřímá hlas z ko-
run.

„Protože se domnívám, že jsem ti našla ztracenou dce-
ru,“ odpověděla. Z větví se spustil provazový žebřík.

„Pojďme, děvčata,“ pobídla nás Irys. „Jeleno, podrž nám
ten žebřík.“

Do hlavy se mi vloudila znepokojivá otázka, kdo asi při-
drží žebřík mně, ale to už mě v mysli zase káral Irysin hlas.
*Jeleno, ty se přece do korun vyšvihneš hravě. Možná bych měla
žebřík zase vytáhnout nahoru a nechat tě použít hák a lano.*

Samozřejmě měla pravdu. Už dřív jsem se před nepřáte-
li schovávala na stromech i bez žebříku a i teď jsem se ob-
čas ráda „prošla“ po větvích, abych to nezapomněla.

Třeba to máš v krvi, usmála se Irys.

Stáhl se mi žaludek, jak jsem si vzpomněla na Mogka-
na. Ten přece říkal, že mám v sobě prokletou krev Zalta-
nů. Neměla jsem ale jediný důvod věřit zabitému jižanské-
mu kouzelníkovi a Irys jsem se také nehodlala ptát, abych
nepodlehla falešné naději, že snad patřím k nějaké rodině.

Vím, že Mogkan byl i se smrtí na jazyku schopen na mě uchystat léčku.

Mogkan a Reyad, syn generála Brazella, mě s dalšími více než třiceti dětmi unesli ze Sitie. Každý rok tak přivedli do Brazellova „sirotčince“ zhruba dvě děti, aby je zneužili ke svým zvráceným plánům. Všichni tito „sirotci“ v sobě skrývali kouzelný potenciál, protože se narodili v kouzelnických rodinách.

Irys mi vysvětlila, že magické schopnosti jsou dar a jen několik šťastných z klanu ho dostane. „Samozřejmě,“ pokračovala, „že čím více kouzelníků v rodině je, tím větší je i šance, že jejich potomci budou mít magické schopnosti. Mogkan riskoval, když unášel tak malé děti, protože magie v krvi se projevuje teprve s nástupem dospělosti.“

„A proč unášel víc holek než kluků?“ zeptala jsem se.

„Jen třicet procent kouzelníků jsou muži a z nich jediné Bain Krvák dosáhl úrovně mistra.“

Zatímco jsem pevně držela provazový žebřík spuštěný odněkud z korun stromů, uvažovala jsem, kolik Zaltanů asi umí čarovat. Holky vedle mě si zatím vykasaly sukně a zastrčily si jejich lem za pásek. Irys pomohla May nahoru a za ní statečně šplhaly i Gracena s Nickeely.

Jakmile jsme překročily sitijskou hranici, děvčata se příliš nezdráhala shodit nudné severní uniformy a vyměnit je za barevné bavlněné šaty jižanských žen. Kluci si zase oblékli jednoduché bavlněné kalhoty a tuniky. Já jediná jsem si nechala uniformu ochutnavačky, z níž mě vyhnalo až nesnesitelné vedro džungle. Nakonec jsem si ještě ráda koupila chlapecké kalhoty a košili.

Když Irys zmizela v listoví, opřela jsem se chodidlem o nejnižší stupínek žebříku. Nohy jsem měla oteklé a těžké jako konve, takže jsem je tak tak vlekla výš. Uprostřed jsem se zarazila. Co když mě ti lidé tam nahoře nebudou chtít? Co když neuvěří, že jsem jejich ztracená dcera? Co když už jsem příliš stará na to, aby se mnou někdo ztrácel čas?

Všechny děti, kterým Irys našla jejich původní rodiny, byly okamžitě přijaty. Bylo jim mezi sedmi a třinácti, takže byly pryč od rodin jen několik let. Bylo snadné je poznat podle jmen, věku i rysů ve tváři. Teď jsme zbývaly jen čtyři. Jednovaječná dvojčata Gracena a Nickeely akorát dosáhla třinácti let a nejmladší ze zbytku výpravy byla dvanáctiletá May, zatímco já jsem ve svých dvaceti byla zdaleka nejstarší.

Podle Irys přišli Zaltanové před čtrnácti lety o šestiletou holčičku. Čtrnáct let je dlouhá doba a já už dávno vyrostla z dětských sukýnek.

Přesto jsem byla nejstarším „sirotkem“, který přežil Brazellovy plány a zůstal celý. Jakmile začaly ostatní děti dospívat, vyhlédli si Reyad s Mogkanem ty, které vykazovaly magické schopnosti, a týrali je tak dlouho, dokud jim neodevzdaly duši. Mogkan potom používal moc mladých kouzelníků bez mysli k tomu, aby posílil vlastní schopnosti. Z jeho nebohých vězňů se stala pouhá těla bez duše.

I když na sebe smutný úkol informovat rodiny těchto dětí vzala Irys, nemohla jsem se zbavit pocitu viny, že zrovna já jsem jako jediná Mogkanovy pokusy ukrást mi duši přežila. Zadarmo to ale rozhodně nebylo.

Vzpomínky na staré časy mi přivolaly do hlavy myšlenky na Valeka. Sevřelo se mi srdce steskem. Jednou rukou

jsem se chytila žebříku a druhou pohladila přívěsek s motýlem, kterého mi Valek vyřezal. Možná bych se mohla vrátit do Ixie? Kouzla už nade mnou koneckonců nezískávala vládu a já sama bych raději byla s Valekem než s bandou cizích jižanů žijících v korunách stromů. Už jen název této země, Sitie, mi na jazyku zanechával hnilobnou pachuť.

„Tak pojď, Jeleno!“ zavolala na mě Irys. „Čekáme.“

Těžce jsem polkla, prsty si uhladila dlouhý černý cop a vytáhla z něho několik zachycených šlahounů. I přes dlouhé putování džunglí jsem nebyla příliš unavená. I když jsem pořád byla menší než většina Ixijců, změnila jsem se z hubené holky v mladou ženu samý sval. Stačily jen trochu lepší životní podmínky. Z vězně hladovějícího v kobce jsem se proměnila v ochutnavačku samotného velitele Ambrose, což prospělo mé fyzické. Kéž by se to samé dalo tvrdit i o méj psychické kondici.

Zavrtěla jsem hlavou, jako bych z ní chtěla vytrást nepříjemné myšlenky. Raději jsem se soustředila na přítomnost. Když jsem vyšplhala až nahoru, čekala jsem, že žebřík skončí na široké větvi nebo plošině v koruně podobné odpočívadle na schodišti, ale místo toho jsem vešla rovnou do místnosti.

Ohromeně jsem se rozhlédla. Stěny a strop tvořily spletené větve. Mezerami mezi nimi sem pronikalo slunce. Svázané tyče sloužily jako kostra židlí pokrytá polštáři z měkkého listí. Židle tu byly jen čtyři.

„To je ona?“ zeptal se Irys vysoký muž v bavlněné tunice a krátkých kalhotách v barvě listí. Ve vlasech se mu leskl zelený gel, kterým si potřel i kůži. Přes rameno mu visel luk

a toulec s šípy. Takže pravděpodobně strážce. K čemu měl vůbec zbraň, když nás mohl jednoduše ochromit kouzlem? Na druhou stranu – Irys si s jeho magií hravě poradila. Zvládla by odrazit i šíp?

„Ano,“ odpověděla mu Irys.

„Na trhu jsme slyšeli různé zvěsti, a tak jsme si sami říkali, kdy nás asi Čtvrtá kouzelnice pocítí návštěvou. Zůstaňte tu, prosím, zajdu pro Staršího.“

Irys klesla na jednu z židlí, zatímco děvčata zvědavě šmejdila po místnosti. Jedna z dívek se zastavila u jediného okna a ohromeně vydechla. Já jsem jen přecházela tam a zpět jako lapené zvíře. Zdálo se, že strážce se vsákl do zdi, ale při podrobnějším zkoumání jsem přece jenom našla průchod vedoucí na most z větví.

„Posaď se,“ pokynula mi Irys. „A nejanči. Tady jsi v bezpečí.“

„I přes to vřelé přivítání?“ zeptala jsem se skepticky.

„Běžná praxe. Sem jen tak někdo bez doprovodu nezabloudí. Do džungle plné dravců se málokdo odváží bez zaltanského průvodce. Ale ty jsi jako na jehlách už od té doby, co jsem ti řekla, že k Zaltanům míříme. Vidiš? Dokonce jsi zaujala bojový postoj,“ ukázala mi Irys na nohy. „Chystáš se na útok, ale tihle lidé jsou tvoje rodina. Proč by ti chtěli ublížit?“

Teprve teď jsem si uvědomila, že jsem bezmyšlenkovitě vytáhla zbraň a svírám ji v rukou. S přemáháním jsem se tedy znovu uvolnila.

„Promiň,“ pípla jsem a schovala bó, dlouhou dřevěnou tyč, zpět do pouzdra po straně batohu.

To mě svíral strach z neznámého. Celý můj život mi v Ixii tvrdili, že moje rodina je mrtvá a už nikdy nikoho z nich neuvidím. Přesto jsem snila o tom, že si mě někdo adoptuje, postará se o mě a bude mě mít rád. Té představě jsem se vzdala teprve ve chvíli, kdy mě předali Mogkanovi a Reyadovi na pokusy. Teď, když jsem měla Valeka, už jsem žádnou rodinu nepotřebovala.

„To není pravda, Jeleno,“ odporovala mi Irys nahlas. „Tvoje rodina ti pomůže poznat, kdo jsi a proč jsi taková. Potřebuješ je víc, než si teď myslíš.“

„Neříkala jsi, že číst myšlenky je tu zakázáno?“ zavrčela jsem. Vůbec se mi nelíbilo, že se mi Irys vtírá do hlavy.

„My dvě jsme propojené jako učitelka a žákyně. Sama sis mě pustila do myšlenek, když jsi mě přijala za mistra. To by se spíš dal odklonit vodopád než zlomit naše pouto.“

„Nevím o tom, že bych tě někdy někam pouštěla,“ zabručela jsem.

„Kdybys to udělala vědomě, nikdy by se to nepodařilo,“ odpověděla Irys a chvíli se na mě jen tak dívala. „Věnovala jsi mi důvěru a loajalitu. To bohatě stačí k tomu, aby mezi námi vzniklo pouto. I když se ti rozhodně nebudu vrtat v nejniternějších citech a myšlenkách, povrchnější myšlenky a vzpomínky zachytím snadno.“

Otevřela jsem pusy, abych se hádala, ale to už se vrátil zelený strážce. „Pojďte za mnou,“ pobídl nás.

Proplétaly jsme se za ním korunami stromů. Mosty a chodby mezi sebou propojovaly místnosti postavené vysoko nad zemí. Zezdola by si bludiště ve větvích sotva někdo všiml. Když jsme procházeli obytnými prostory, nikde

jsme neviděli ani živáčka. Letmý pohled do pokojů mi prozradil, že si místní zdobili obydlí věcmi, které našli v džungli: skořápkami kokosových ořechů, oříšky, lesními plody, travinami, větvičkami a listím. To všechno bylo poskládané do vkusných obrazů na stěnách, obalů na knihy, krabic a sošek. Někdo dokonce z bílých a černých kamínků slepil dokonalou podobu těch dlouhoocasých zvířat, která nás v džungli provázela na každém kroku.

„Irys,“ ukázala jsem na sošku, „co je to za zvířata?“

„Valmurové. Jsou moc chytrí a hraví. Tady v lese jsou jich miliony. A taky jsou pěkně zvědaví. Pamatuješ, jak si nás celou cestu prohlíželi?“

Kývla jsem a hned si vzpomněla na malé, hbité tvorečky, kteří se nikdy nezastavili na dost dlouhou dobu na to, abych si je pořádně prohlédla. V následující místnosti jsem si všimla dalších zvířecích sošek z barevných kamínků. Steskem se mi stáhlo hrdlo. Valek taky dělal sochy z kamene. Víím, že by zručnost místního umělce jistě ocenil. Možná bych mu jednu z drobných plastik mohla poslat jako dárek?

Sama jsem netušila, kdy ho zase uvidím. Velitel mě poslal do sitijského exilu, jakmile zjistil, že mám v krvi kouzelné schopnosti. Kdybych se vrátila zpět, začal by platit rozkaz mě popravit. Nikdo ale neříkal, že mám zakázáno se svými ixijskými přáteli dál komunikovat.

Brzy jsem pochopila, proč stromová vesnice zela prázdnotou. Jakmile jsme vstoupili do rozlehlé společenské místnosti, čekalo tam na nás dobrých dvě stě místních. Zdálo se, že přišla celá vesnice. Lidé plnili dřevěné lavice kolem kamenného ohniště.

Když jsme překročili práh, všechno ztichlo. Zmocnil se mě nepříjemný pocit. Cítila jsem na kůži stovky zkoumavých pohledů, které si mě měřily od tváře až k zabláceným holinkám. Z jejich výrazů jsem vyčetla, že čekali něco lepšího. Potlačila jsem touhu se schovat za Irysinu sukni a zalitovala, že jsem se své učitelky na Zaltany pořádně nevyptala.

Nakonec z davu vykročil starší muž: „Jsem Baval Kao Zaltana, Starší z rady Zaltanova klanu. Jsi Jelena Liána Zaltanová?“

Zaváhala jsem. Znělo to tak formálně, tak cize. Jako bych jim patřila. „Jmenuju se Jelena,“ odpověděla jsem.

Mladík jen o několik málo let starší než já se propletl davem, zastavil se po boku Staršího a zabořil do mě jadeitový pohled plný odporu a nenávisti. Cítila jsem, jak se mi o tělo otřel záchvěv kouzla.

„Zabila!“ vykřikl. „Páchne krví!“

2.

Dav Zaltanů překvapeně zalapal po dechu. Všem se teď ve tváři usadil nepřátelský výraz, pohoršení a odpor. Tentokrát jsem se přece jen instinktivně schovala za Irys v naději, že ke mně přes hradbu jejího těla všechna ta negativní energie nedolehne.

„Leife, ty vždycky všechno dramatizuješ,“ pokárala Irys mladíka. „Jelena měla těžký život. Nesud' toho, o kom nic nevíš.“

Leif pod tíhou Irysinu pohledu malinko schlípl.

„I já páchnu krví, nebo ne?“ zeptala se.

„Jenže ty jsi Čtvrtá kouzelnice,“ pokrčil rameny Leif.

„A tak víš, co jsem udělala a proč. Ráda bych ti tedy navrhla, abys zjistil, s čím se v Ixii musela potýkat tvoje sestra, než ji tu zbrkle obviníš.“

Mladík sevřel čelist a těžce polkl odpověď. Znovu jsem se opatrně rozhledla po místnosti. Nepřátelské tváře se teď

proměnily v zamyšlené, ustarané a snad i plaché. Zaltanské ženy na sobě měly šaty bez rukávů nebo sukně s halenkami s krátkým rukávem s křiklavými květinovými vzory. Lem sukně jim sahal někam ke kolenům. Všichni tady byli bosí a většina z nich byla štíhlá a opálená do bronzova.

Potom mi došlo, co to Irys právě řekla. Popadla jsem ji za loket. *Bratr? Takže já mám bratra?*

Cuklo jí v koutku. *Ano, máš. Je to tvůj jediný sourozenec. Dávno bys to věděla, kdybys nestácela řeč jinam pokaždé, když jsem ti o Zaltanech chtěla vyprávět.*

Super. Zatím jsem neměla o moc víc štěstí než dřív. Myslela jsem, že moje problémy se překročením ixijské hranice rozplynuly. Proč mě tohle všechno vůbec tolik překvapovalo? Zatímco ostatní Sitijci žili ve vesnicích na zemi, moje rodina bydlela v korunách stromů. Pozorně jsem si prohlížela Leifa a hledala v jeho rysech podobnost s mým obličejem. Jeho podsaditá svalnatá postava a hranatá tvář kontrastovala se zbytkem hbitého štíhlého klanu. Jen černé vlasy a zelené oči jsme měli stejné.

V trapných chvílích, které následovaly, bych si byla přála nějaké kouzlo neviditelnosti. V duchu jsem se zařekla, že se na takové musím zeptat Irys.

Starší žena zhruba stejně vysoká jako já vystoupila z davu a zpražila Leifa pohledem. Ten okamžitě zahanbeně sklonil hlavu. Potom mě ta žena bez varování popadla do náruče. Na chvílku jsem zaváhala. Vlasy jí voněly po šeríku.

„Celých čtrnáct let jsem po tomhle toužila,“ sevřela mě ještě pevněji. „Tak moc jsem chtěla zase držet svoji holčičku.“

Ta slova mě přenesla o mnoho let zpátky a proměnila mě rázem zpět v šestileté dítě. Objala jsem tu ženu a brečela jako malá. Čtrnáct let bez matky mě přimělo věřit, že setkání s ní ponesu se stoickým klidem. Během cesty na jih jsem si představovala, že budu spíš zvědavá než pohnutá. *Ráda jsem tě poznala, ale teď už vážně musíme do Citadely.* Jak příšerně nepřipravená jsem byla, když mě zasáhla nečekaná smršť emocí. Držela jsem se matky jako tonoucí stébla.

Odněkud z dálky mi k uším dolehl hlas Bavola Kaka. „Všichni se teď vraťte ke své práci. Čtvrtá kouzelnice bude naším hostem, takže potřebujeme na dnešní večer připravit pořádnou hostinu. Kvítko, připrav hostinské pokoje. Budeme potřebovat pět postelí.“

Šum hlasů naplňující společenskou místnost se rozplynul, a když mě ta žena – moje matka – konečně pustila, už tam nebylo skoro ani živáčka. Ještě pořád jsem měla potíží spojit si její oválnou tvář se slovem „máma“. Přece jen se mohla Irys plést a tahle paní vůbec mojí matkou být nemusela. A i kdyby nakrásně byla, měla bych po dlouhých letech odloučení ještě vůbec právo jí tak říkat?

„Tvůj otec bude mít takovou radost,“ řekla a odhrnula si pramínek černých vlasů z obličeje. Havraní copy jí začaly prokvétat šedinami a světle zelené oči se leskly nevyplakanými slzami.

„Jak víš, že...“ zeptala jsem se opatrně. „Třeba vůbec nejsem tvoje...“

„Tvoje duše dokonale zapadá do díry v mém srdci. Vůbec nepochybuju, že jsi moje dcera. Doufám, že mi budeš moct říkat matko, ale pokud to nedokážeš, říkej mi Perlo.“

Otřela jsem si obličej kapesníkem, který mi podala Irys. Rozhlédla jsem se kolem, zda se tu už neobjevil můj otec. Otec. Další slovo, které snadno mohlo zničit poslední střípky důstojnosti, které jsem si ještě uchovala.

„Tvůj otec někde venku sbírá vzorky,“ vysvětlila Perla, jako by mi četla myšlenky. „Bude zpět, jakmile se mu donese, že ses vrátila.“ Perla se otočila přes rameno a já jsem sledovala její pohled. Nedaleko postával Leif se založenýma rukama a dlaněmi sevřenými v pěst. „S bratrem už ses potkala. Tak tam tak nestůj, Leife, a pojď sestru pořádně přivítat.“

„Nesnáším ten puch,“ zavrčel, otočil se na patě a odchodoval pryč.

„Nic si z něho nedělej,“ řekla matka, „je jen trochu přecitlivělý. Když jsi zmizela, těžko se s tím srovnával. Dostal do vínku silné magické schopnosti, ale jeho moc je... jedinečná. Cítí, kde kdo byl a co dělal. Ne že by to přesně věděl, ale má prostě takový obecný pocit. Rada si ho volá k řešení zločinů a sporů. A taky když potřebuje rozhodnout o vině a nevině.“ Zavrtěla hlavou. „Ti Zaltanové, u kterých se magie projeví, mají vždycky nezvyklé schopnosti. Co umíš ty, Jeleno? Cítím, že ti v krvi koluje kouzelná síla,“ pousmála se sotva znatelně. „To je zase moje skromná schopnost. K čemu máš talent ty?“

Podívala jsem se na Irys v němé prosbě o pomoc.

„Její kouzelná moc z ní byla vynucena násilím, až donedávna ji neměla pod kontrolou. Ještě musíme určit, jaký přesně má dar.“

„Vynucena?“ zbledla matka.

„To je dobrý,“ pohladila jsem ji konejšivě po rukávu.

Perla se kousla do rtu. „Mohla by se vymknout z ruky?“ zeptala se Irys.

„Ne. Vzala jsem ji do učení, takže už svoji sílu trochu ovládá. V každém případě ale musí do Domova mágů, kde ji naučím víc.“

Matka mě popadla za rameno. „Musíš mi povědět úplně o všem, co se ti stalo od chvíle, kdy tě unesli.“

„Já...“ V krku se mi usadil nepříjemný pocit.

Zachránil mě až Baval Kakao. „Zaltanové jsou poctěni, že sis vybrala jednu z našich řad za svoji učednici, Čtvrtá z Rady. Dovol mi teď odvést celou tvoji výpravu do pokojů pro hosty, kde se dáte trochu do pořádku a odpočinete si před večerní hostinou.“

Pořádně se mi ulevilo, i když mi odhodlaně zatnutá čelist mé matky brzy prozradila, že se mnou ještě zdaleka neskončila. Když se Irys a ostatní tři dívky vydaly za Bavolem Kakaem, matčin stisk ještě zesílil.

„No tak, Perlo. Své dcery si ještě užiješ dost a dost,“ pokáral ji jemně Baval. „Vždyť už ji máš zase doma.“

Perla mě pustila a poodstoupila. „Uvidíme se večer. Poprosím tvoji sestřenici Lísku, abych ti na hostinu půjčila nějaké slušné šaty.“

Zazubila jsem se a vydala se do pokoje pro hosty. Přes všechen dnešní chaos si matka nezapomněla všimnout, co mám na sobě.

Večerní hostina začala jako obyčejná, klidná večeře, ale nakonec se proměnila v pořádný večírek, a to i přesto, že jsem

pravděpodobně urazila hostitele, když jsem všechno ovoce i kořeněné kusy studeného masa nejprve ochutnala, abych se ujistila, že v nich není jed. Zvyk je železná košile.

Noční vzduch se naplnil vůní citronové trávy smíchané s vlhkým odérem hlíny. Po jídle vytáhli Zaltanové hudební nástroje z bambusu a motouzu a někteří se vrhli do tance, zatímco jiní zpívali. Na stropních trámech se zatím vesele pohupovali hbití valmuři a přeskakovali rozverně ze stolu na stůl. Některé z mých sestřenic si je ochočily, a tak jim zvířátka seděla poslušně na rameni nebo hlavě jako bílo-hnědo-oranžové kožešinové čepice. Plašší z valmurů se drželi raději v rohu a v nestřeženém okamžiku nám kradli ze stolů jídlo. Dvojčata s May se na jejich veselé kousky nemohly vynadávat, a Gracena se dokonce pokusila nalákat malého zlatorezavého valmura, aby jí jedl z ruky.

Matka seděla po mém boku. Leif na hostinu nepřišel. Na sobě jsem měla křiklavě žluté šaty s purpurovým liliovým vzorem, které mi půjčila Líska, ale pravdou je, že jsem na sebe tu hrůzu natáhla jen proto, abych se zavděčila Perle.

Děkovala jsem osudu, že tu nejsou Ari s Jankem, moji ixijští kamarádi. Kdyby viděli, jak jsem nastrojená, asi by se umlátili smíchy. Jak mi ti dva chyběli! Najednou už mi nepřišlo tak skvělé, že tu nejsou. Asi bych nějaké to pošklebování přežila, jen abych zase viděla, jak Jankovi jiskří oči.

„Za pár dní budeme muset jít,“ řekla Irys Bavalovi do šumu hlasů a hudby. Její poznámka okamžitě ochladila náladu u stolu.

„Vážně musíte pryč tak brzy?“ nakrčila matka rozčarovane obočí.

„Nedá se nic dělat. Musím doprovodit domů i ostatní děvčata a já sama jsem už příliš dlouho nebyla v Citadele a Domově mágů.“

Unavený smutek v hlase mé učitelky mi připomněl, že ona sama už svoji rodinu neviděla skoro rok. Věčné špěhování a skrývání se v Ixii ji vyčerpalo.

U stolu na chvíli zavládlo ticho. Potom se matka rozzářila a navrhl: „Tak tu Jelenu nech a odveď děvčata do jejich domovů sama.“

„Potom by se ale pro Jelenu musela vrátit, a to je pěkná zacházka,“ mírnil matku Baval Kakao.

Matka se zamračila. Dobře jsem si všimla jejích ustaraných očí, za nimiž se rojily myšlenky. „Aha! Tak by Jelenu do Citadely mohl doprovodit Leif. Stejně tam má za dva týdny s První kouzelnicí nějaké jednání.“

V hrudi se mi zvedla vlna emocí. Nejraději bych tu zůstala, ale nechtěla jsem se oddělit od Irys. Tihle lidé sice byli moje rodina, ale vůbec jsem je neznala, a tak jsem byla obezřetná. Pokud jsem se v Ixii něco naučila, pak tohle. A cestovat v doprovodu Leifa se mi chtělo asi tolik jako popíjet otrávené víno.

Než se stačila strhnout všeobecná hádka, řekla matka: „Ano, to by šlo,“ a ukončila diskusi.

Když si Irys druhého dne ráno hodila na záda batoh, zmocnila se mě panika. „Nenechávej mě tu samotnou,“ žadonila jsem.

„Nejsi sama,“ zasmála se Irys. „Napočítala jsem třicet pět bratranců a sestrů a hromadu tet a strýčků. Kromě toho

bys měla strávit trochu času s rodinou. Musíš se jim naučit důvěřovat. Potkáme se v Domově mágů – to je v hradbách Citadely. Zatím si procvičuj kontrolu nad magickou silou.“

„Ano, pane,“ zabručela jsem.

May se mi vrhla kolem krku. „Tvoje rodina je fakt skvělá! Doufám, že ta moje taky žije ve stromech,“ vzdychla.

Uhladila jsem jí dlouhé copy. „Zkusím tě někdy přijít navštívit.“

„May možná v chladnoucím období půjde v Citadele do školy, pokud v sobě najde kouzelnou moc,“ řekla Irys.

„To by bylo super!“ zajásala May. Dvojčata mě chvatně objala.

„Hodně štěstí,“ zazubila se na mě Gracena, „budeš ho potřebovat.“

Slezla jsem za nimi po provazovém žebříku do stínu stromů, abych se rozloučila. Dívala jsem se, jak se prodírají džunglí dál a dál, až mi zmizely z dohledu. Bez nich jsem si najednou připadala slaboučká jako list papíru, který roztrhává i vánek.

Protože se mi nechtělo se hned vracet do korun, rozhodla jsem se si trochu prohlédnout okolí. Zelený baldachýn listů nad hlavou dokonale halil zaltanská obydlí a hustá vegetace kolem mi zacláněla výhled do krajiny. I přes hlasité cvrčení a bzucení hmyzu jsem v dálce zaslechla šumění tekoucí vody. Porost tu ale byl tak hustý, že jsem sotva měla šanci zdroj toho zvuku najít.

Naštvaná, upocená a otrávená ze skutečnosti, že místním komárům sloužím jako vítaná svačinka, jsem to vzdala a vyšplhala po žebříku zpět do vlahých, suchých korun,

kde se táhlo bludiště pokojů. Po chvíli jsem zjistila, že jsem se ztratila.

Neznámé tváře pokyvovaly na pozdrav nebo se usmívaly. Jiné se zase spíš mračily a odvracely, když jsem se objevila ve dveřích. Vůbec jsem netušila, kde je můj pokoj, a nehodlala se na to ani ptát. Představa, že bych matce musela vyprávět celý svůj životní příběh, mi příliš nevoněla. Věděla jsem, že se tomu nevyhnu, ale teď zrovna toho na mě bylo trochu moc. Valekovi trvalo celý rok, než si získal moji důvěru natolik, abych se mu svěřila, a teď bych měla o svých útrapách vykládat někomu, koho jsem právě potkala?

Tak jsem nakonec jen bezcílně bloudila a hledala výhled na „řeku“, kterou jsem slyšela dole na zemi. Ať už jsem se rozhlédla odkudkoli, všude se prostírala jen samá zeleň, pouze občas jsem zahlédla uhlazenou šed' horského svahu. Irys mi prozradila, že Illiaiská džungle se rozkládá v hlubokém údolí, schovaná pod samým okrajem Davijské plošiny. Cestovatelé do ní mohli vejít jen z jedné jediné strany.

„Takové místo se snadno brání,“ řekla mi jednou. „Nikdo nevyšplhá po srázech nahoru na plošinu.“

Trochu jsem zkoušela svoji rovnováhu na provazovém mostu a dělala z dlouhé chvíle ještě jiné psí kusy, když mě něčí hlas vyplašil tak, že kdybych se pohotově nezachytila zábradlí, poroučela bych se dolů.

„Co-cože?“ zašátrala jsem nohou po nejbližším opěrném bodě.

„Ptala jsem se, co tu děláš?“ zeptala se mě z druhé strany mostu Líška.

„Jen se tak rozhlížím,“ mávla jsem rukou.

Hned jsem si všimla, jak pochybovačně se na mě dívá. Asi jsem ji moc nepřesvědčila. „Jestli chceš pořádný výhled, tak pojď za mnou,“ pobídla mě sestřenice a už se hnala pryč.

Měla jsem co dělat, abych jí stačila, když hbitě přeska-kovala z větve na větev. Její hubené nohy a ruce se natahovaly po lánách tak pružně, že mi hned připomněla valmura. Když přistála na místě, kam dopadaly sluneční paprsky, zářily jí tmavě hnědé vlasy i opálená kůže.

Musela jsem si přiznat, že jedna věc se mi na pobytu na jihu přece jen líbila – zatímco v Ixii jsem byla jediný člověk s tmavším odstínem kůže široko daleko, sem jsem okamžitě zapadla. Život mezi bledými Ixijci mě ale ani zdaleka nemohl připravit na to, kolik odstínů kůže na světě existuje. Ačkoli jsem se za to sama styděla, několikrát jsem se po překročení hranic přistihla, jak zaujatě zírám na lidi se sytějším mahagonovým odstínem pleti.

Líska se najednou zastavila tak prudce, že jsem do ní div nenarazila. Stály jsme na čtvercové plošině v koruně nejvyššího stromu celého pralesa. Tady nám ve výhledu nic nebránilo.

Pod námi se prostíral smaragdový koberec zakončený dvěma k sobě nakloněnými skalami. Tam, kde se útesy spojovaly, se do údolí valil vodopád a končil někde v oblaku vodní tříště. Za skalami se táhla plochá krajina, trochu pustá směs hnědé, žluté, zlaté a rezavé.

„To je Davijská plošina?“ zeptala jsem se.

„Jo. Kromě prérijní trávy tam nic živého není. Navíc tam moc neprší. Ale je to hezký, ne?“

„Slabý slovo.“

Líska pokývala souhlasně hlavou. Chvilku jsme tam jen tiše stály, ale nakonec mě přece jen přemohla zvědavost a prolomila jsem ticho. Vypyťovala jsem se Lísky na džungli a nakonec stočila hovor k rodině.

„Proč ti říkají Líska?“ zeptala jsem se.

Sestřenice pokrčila rameny. „Ve skutečnosti se jmenuju Lísková Větvíčka Zaltanová, ale stejně mi všichni odmalíčka říkají jen Líska.“

„Takže Větvíčka je tvoje prostřední jméno?“

„Ne,“ zhoupala se z okraje plošiny do koruny pod ní, až se okolní listí zachvělo. Za chvilku se vynořila s plnou dlaní hnědých oříšků. „Větvíčka je příjmení a Zaltanová je jméno klanu. Každý, kdo si nás vezme, to jméno musí přijmout, ale v klanu máme mnoho různých rodin. Na, takhle je rozlouskneš,“ vzala Líska jeden z ořechů, křísla jím o nejbližší větev a odhalila bílý vnitřek.

„Vaše rodina nese příjmení Liána, to je něco jako šlahoun. Jelena znamená *zářivá*. Každý se buď jmenuje po něčem tady v džungli, nebo jeho jméno pochází ze staré illiaištiny, kterou nám tu už odmalíčka nalívají do hlavy,“ povzdychla si Líska otráveně a protočila panenky. „Buď ráda, že ses tomu vyhnula,“ dloubla do mě přátelsky prstem. „A taky ses vyhnula otravným starším bratrům! Jednou jsem měla děsnej průšvih, když jsem toho svého přivázala na liánu a nechala ho tam houpat. Ale... hadí prsk! Úplně jsem zapomněla. Pojd!“ spěchala dolů ze stromu.

„Na co jsi zapomněla?“ zeptala jsem se zmateně, než jsem vyrazila za ní.

„Měla jsem tě odvést k matce. Už tě hledá celé ráno,“ odpověděla Líska a zpomalila jen natolik, aby bez potíží přešla visutý most. „Strejda Ezau se vrátil z expedice.“

Další člen rodiny, kterého ještě neznám. Chvilku jsem uvažovala, že bych se Lísce „náhodou“ ztratila, ale při vzpomínce na nepřátelské pohledy některých bratranců a sestřenic jsem se rozhodla té holky raději držet. Když jsem ji dohnala, popadla jsem ji za loket.

„Počkej,“ zalapala jsem po dechu. „Docela by mě zajímalo, proč se na mě tolik Zaltanů mračí. To kvůli tomu páchu krve?“

„Ne. Všichni víme, že Leif vidí katastrofy na každém kroku a jen si tak říká o pozornost,“ zavrtěla hlavou Líska. „Ale pokud jde o tebe, většina si myslí, že nejsi Zaltanová, ale jen obyčejný ixijský špeh.“

3.

„To si děláš legraci, ne?“ vyprskla jsem. „Všichni tihle lidi mě přece nemůžou mít za špeha.“

Líska pokývala hlavou, až se jí komicky rozhoupaly oba culíky. Její tvář ale zůstávala vážná. „Tohle se šeptá po lese, i když tetě Perle a strýčkovi Ezauovi si to nikdo samozřejmě říct nedovolí.“

„Proč si to ale všichni myslí?“

Vykulila světle hnědé oči, jako by nevěřila, že můžu být tak hloupá. „Tak se podívej, co máš na sobě,“ ukázala na moji bílou košili a černé kalhoty. „Všichni víme, že na severu musí všichni nosit uniformy. Kdybys byla opravdu odsud, určitě už by sis kalhoty nikdy dobrovolně neoblékla.“

Očima jsem zavadila o Lísčinu oranžovou sukni s lemem zastrčeným za hnědý kožešinový pás. Pod sukni měla ještě krátké žluté kalhoty.

Ignorovala, že na ni zírám, a pokračovala: „A navíc máš u sebe zbraň.“

V tom se Líska nepletla. Měla jsem s sebou bó pro případ, že bych někde našla vhodné místo na trénink, ale největší prostor jsem zatím objevila jen ve společenské místnosti, kde se to věčně hemžilo lidmi. Svěřit se Lísce, že mám ke stehnu připnutý vystřelovací nůž, by teď asi nebyl ten nejlepší nápad.

„Kdo tohle šíří?“ zeptala jsem se.

„Tak různě,“ pokrčila rameny sestřenice.

Počkala jsem, až z ní odpověď dostane trapně dlouhá chvíle ticha.

„Leif všem říká, že se mu to nelíbí a že by svoji sestru určitě hned poznal,“ pohrávala si trochu nervózně s rukávem křiklavé bavlněné tuniky. „Sitijci se v jednom kuse bojí, že na ně velitel Ambrose jednoho dne zaútočí, a tak si myslíme, že severní špehové sbírají informace o naší obraně. I když to Leif občas přehání, je mocný kouzelník, a tak mu všichni věří, že jsi špionka.“

„A co si myslíš ty?“

„Nevím. Počkám a uvidím,“ podívala se Líska na své bosé nohy. Byly opálené a plné mozolů.

Další věc, kterou jsem se od místních lišila – já jsem na nohou ještě pořád měla kožené holiny.

„To je od tebe moudré,“ řekla jsem.

„Myslíš?“

„Ano.“

Líska se usmála a její hnědé oči se rozzářily. Na nose měla jemný poprašek pih. Potom se otočila a mlčky pokračovala do matčina domu.

Když jsem ji následovala, přemýšlela jsem o všech těch nařčeních. Ixijský špion jsem sice nebyla, ale opravdová jižanka také ne. Sama jsem nevěděla, jestli bych se chtěla označovat za Sitijku. Byla jsem tu ze dvou důvodů: abych se vyhnula popravě a abych se naučila ovládat svoji kouzelnou moc. Setkání s rodinou byl příjemný bonus a já jsem rozhodně nehodlala nechat si nicotnými povídkami zkažit ten krátký čas, který jsem tu měla strávit. Nakonec jsem se rozhodla lesní šuškandu i nepřátelské pohledy zatím ignorovat.

Co se ovšem ignorovat nedalo, byl matčin hněv, když jsme s Lískou vešly do jejího domu. Každý sval na krku i štíhlých rukou měla napnutý a z celé bytosti jí sálal vztek.

„Kde jsi byla?“ štěkla přísně.

„No, nejdřív jsem šla vyprovodit Irys a potom...“ Moje vysvětlení se proti jejímu hněvu zdálo nicotné, a tak jsem raději zmlkla.

„Byla jsi pryč čtrnáct let! Teď máme jen dva týdny, než nám zase zmizíš! Jak můžeš být tak sobecká?“ Bez varování se svezla na židli, jako by z ní rázem vyprchala všechna energie.

„Promiň,“ hlesla jsem.

„Ne, ty promiň,“ odpověděla. „Chováš se a mluvíš tak cize... Tvůj otec se vrátil a chce tě vidět. Leif mě přivádí k šílenství a já nechci, aby odsud moje dcera odešla a pořád se cítila jako cizinka.“

Objala jsem se kolem těla. Přemohl mě pocit viny a neschopnosti. Matka toho chtěla skutečně hodně a já jsem už teď věděla, že ji pravděpodobně zklamou.

„Otec tě chtěl vzbudit uprostřed noci, ale nakonec jsem mu to vymluvila. Už od rána tě všude hledá,“ vysvětlila Perla. „Musela jsem ho poslat nahoru a dát mu nějakou užitečnou práci,“ rozhodila rukama. „Budeš nám muset odpustit, pokud jsme na tebe moc hrr. Přišla jsi tak nečekaně... Měla jsem už včera trvat na tom, že tě ubytujeme u nás v domě, ale Irys mi kladla na srdce, abych na tebe příliš nespěchala.“ Perla se zhluboka nadechla a pak pokračovala: „Ale bude to asi moje smrt. Tak moc bych tě chtěla popadnout do náruče.“ Místo slíbeného objetí jí ale ruce klesly zpět do klína na modrobílou látku šatů bez rukávů.

Nezmohla jsem se na odpověď. Irys měla pravdu – potřebovala jsem čas, abych si na svoji rodinu znovu zvykla. Zároveň jsem však s matkou cítila. Sama jsem dobře věděla, jak moc mi schází Valek, a neuměla jsem si ani představit, o kolik horší musí být přijít o dítě.

Líska stála celá nesvá u dveří a popotahovala si culíky. Teprve teď si Perla uvědomila, že je sestřenice pořád tady. „Lísko, mohla bys sem přinést Jeleniny věci z pokoje pro hosty?“

„Jasně, teto Perlo. Budu tam rychleji, než jedovatej netopýr ochromí valmura,“ houkla přes rameno a jako oranžová šmouha zmizela v zeleni.

„Můžeš bydlet v prázdném pokoji,“ řekla mi matka a dojatě si přitiskla ruku na hrud. „Vlastně byl kdysi tvůj.“

Můj pokoj. Znělo to tak obyčejně, jenže já jsem vlastní pokoj ještě jindy neměla. Snažila jsem se představit si, jak jsem si ho asi vyzdobila, aby byl skutečně můj, ale vůbec

nic mě nenapadlo. Můj život na severu luxus jako hračky, dárky nebo umění nezahrnoval. Potlačila jsem smích při představě, že můj jediný vlastní pokoj byla vězeňská cela.

Perla vyskočila ze židle. „Jeleno, prosím, posaď se. Udělám nám oběd. Vždyť máš ručičky jak hůlčičky!“ Když spěchala pryč, zavolala někam ke stropu: „Ezaue! Jelena je tady! Pojď na svačinu!“

Zvědavě jsem se rozhlédla po obývacímu. Teplý vzduch byl prosycen lehkou jablečnou vůní. Pohovku a dvě křesla tvořila protkaná lana, a tak byly oba kusy nábytku drsné na dotek. Nic takového jsem u ostatních Zaltanů neviděla – ti měli vybavení domu postavené z větví a klaců.

Uvelebila jsem se v křesle. Polštáře se vzorem listů zachrastily pod mojí váhou, takže mě hned začalo zajímat, čím jsou asi vycpané. Potom mi pohled padl na černou dřevěnou mísu na skleněném stolku u pohovky. Vypadala ručně vyřezávaná. U zadní stěny pokoje se táhl dlouhý pult s podivně tvarovanými lahvičkami spojenými zakroucenými rourami. Pod některými z nich ležely vyhaslé svíčky. Trochu mi to připomínalo Reyadovu laboratoř. Vzpomínka na jeho sbírku skleněných nádob a kovových nástrojů mě zneklidnila. Hned jsem si vybavila, jak jsem připoutaná k posteli čekala, až si Reyad vybere vhodný mučicí instrument. Při té představě mi na šíji vyrazil studený pot a srdce se mi sevřelo v hrudi. Hned jsem si za takové obrazy vyčinila. Jak směšné, že mě pohled na podobný přístroj dokázal vyděsit ještě po dvou letech!

Přinutila jsem se přijít blíž. V několika lahvičkách byla

jantarová tekutina. Jednu z nich jsem opatrně zvedla a zakroužila jí. Do nosu mi stoupla jablečná vůně a hlavou mi bleskla vzpomínka na houpání a veselý smích. Když jsem ji ale chtěla zachytit, okamžitě se rozplynula. Rozmrzele jsem vrátila lahvičku zpět na místo.

Na policích za stolem stály další nádoby. Dohromady to vypadalo jako palírna alkoholu. Možná, že ta tekutina byla jablečná pálenka podobná té, kterou do velitelova hradu vozil generál Rasmussen z VO7?

Zaslechla jsem kroky, a tak jsem se otočila. Matka se vracela s podnosem s nakrájeným ovocem, lesními plody a čajem. Když to všechno položila na stolek k pohovce, pokynula mi, abych se k ní posadila.

„Vidím, že jsi našla moji palírnu,“ prohlásila tak nevzrušeně, jako by něco takového měli doma všichni Zaltanové. „Ucítila jsi nějakou známou vůni?“

„Možná pálenku?“ hádala jsem.

Malinko svěsila ramena, ale její úsměv nepohasl. „Zkus to znovu.“

Přitiskla jsem nos k jedné z baněk a vtáhla dovnitř vůni jejího obsahu, která mě zahalila do měkkého pláště bezpečí. Zároveň mě ale dusila. Vzpomínky na dětské houpání na klíně se propletly s pocitem, že ležím na zádech a zarývám si nehty do krku. Najednou se mi zatočila hlava.

„Jeleno, sedni si,“ vzala mě matka jemně za loket a odvedla do křesla. „Nemělas toho vdechovat tolik – je to hodně koncentrované,“ vysvětlila, zatímco mi její dlaň ještě stále spočívala na rameni.

„Co to je?“ zeptala jsem se.

„Můj jablečný parfém.“

„Parfém?“

„Takže si na to nepamatuješ,“ posmutněla Perla. Tentokrát už na sobě zklamání dala jasně znát. „Když jsi byla malá, nosila jsem ho každý den. Je to taky moje nejprodávanější vůně. Kouzelnice v Domově mágů ji přímo zbožňují. Když jsi zmizela, nemohla jsem ji už sama ani cítit,“ položila si dlaň na krk, jako by chtěla zahradit cestu slovům nebo citům.

Při slově „kouzelnice“ se mi stáhlo hrdlo. V hlavě se mi promítla scéna mého únosu ze slavností ohně. Stany, tma a jablečná vůně smíchaná s pachutí popela a obrazem Irys, která poručila svým mužům, aby mě uškrtili.

„Nosí tvoje parfémy i Irys?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě! A tenhle je její oblíbený. Vlastně mě včera poprosila, abych jí udělala další. Proč se ptáš? Připomíná ti ta vůně Irys?“

„Musela ji mít na sobě, když jsme se poprvé potkaly,“ odpověděla jsem neurčitě, abych matku ušetřila detailů. Kdyby mi Valek nepřispěchal na pomoc, Irys by mě byla určitě zabila. Jaká ironie, že můj vztah s Irys i Valekem začal tak mizerně.

„Zjistila jsem, že různé vůně člověku připomenou různé události v jeho životě. Na tom teď s Leifem pracujeme – je to součást jeho projektu s První kouzelnicí. Už jsme vyrobili nejruznější vůně a pachy, které snad pomohou obětem vzpomenout si na okolnosti zločinu. Takové vzpomínky mají obrovskou sílu a pomáhají Leifovi v pátrání.“ Matka se odtáhla, posadila se a rozdělila ovoce do tří

misek. „Doufala jsem, že ti vůně jablečného parfému pomůže vybavit si vzpomínky na nás.“

„Nějaký účinek to mělo, ale...“ Odmlčela jsem se, protože jsem netušila, jak své pocity shrnout slovy. Potlačila jsem rostoucí rozmrzelost, že si ne a ne vzpomenout na prvních šest let svého života, a místo toho se zeptala: „Vyrábíš takových parfémů hodně?“

„Ano,“ přisvědčila Perla. „Ezau mi z lesa nosí spoustu skvělých rostlin a květů. Moc mě to baví.“

„A taky dělá nejlepší parfémy v zemi!“ zahalasil vesele mužský hlas. Když jsem se otočila, vešel dovnitř malý, podsaditý chlapík. Leifovi jako by z oka vypadl. „Její vůně nosí ty nejlepší kouzelnice a kupovaly si je i ixijská královna s princeznou, když byly ještě naživu,“ vychvaloval Ezau svoji ženu. Potom mě popadl za zápěstí a zvedl na nohy. „Jeleno, holčičko, tys ale vyrostla,“ sevřel mě v medvědíh objetí, které trvalo několik vteřin.

Nos mi naplnila vlhká vůně hlíny. Otec mě pustil a posadil se s miskou ovoce a hrnkem čaje do křesla dřív, než jsem stihla jakkoli zareagovat. Perla mi podala druhou misku, a tak jsem taky obsadila křeslo.

Ezauovi padaly rozčuchané šedé vlasy na ramena, a když jedl, všimla jsem si, že má čáry v dlaních celé zelené.

„Zase sis hrál s listovým olejem?“ pokárala ho na oko Perla. „Ani se nedivím, že ti tak trvalo, než jsi sem došel. Celou dobu sis drhl ruce, abys mi tu nic neušpinil.“

Z toho, jak mlčky sklopil hlavu, jsem poznala, že je to starý bod sváru. Ezau si mě tiše měřil, mhouřil oči a nakláňel hlavu, jako by se v duchu rozhodoval. Jeho pleť měla

barvu čaje bez mléka. Kůži na čele mu brázdily vrásky a u očí se mu usadily veselé vějířky. Byla to laskavá tvář uvyklá smíchu i pláči.

„A teď bych rád věděl, co jsi celé ty roky dělala,“ otočil se na mě Ezau.

Potlačila jsem povzdych. Teď už se z toho nevykroutím. Protože mě na severu naučili poslouchat rozkazy, pověděla jsem rodičům o životě v Brazellově sirotčinci ve VO5. Jen nepříjemné roky dospívání v roli Reyadovy a Mogkanovy laboratorní krysy jsem raději příliš nerozváděla. Rodičům stačilo už jen to, když jsem zmínila plány těch dvou použít kouzelnou sílu unesených dětí ke svrnutí velitele. Brutální detaily o tom, jak přesně Mogkan s Reyadem vymazali jižanským dětem mysl, jsem si nechala pro sebe.

Když jsem vyprávěla, že jsem se stala ochutnavačkou velitele Ambrosea, taktně jsem pomlčela o skutečnosti, že jsem do hradu putovala přímo z kobky, kde jsem čekala na popravu za vraždu Reyada. Po roce vězení jsem si mohla zvolit buď oprátku, nebo funkci dvorního ochutnavače.

„Určitě jsi byla nejlepší ochutnavač, kterého kdy měli,“ dmul se otec pýchou.

„Neříkej takové hrozné věci,“ pokárala ho Perla. „Co kdyby nám ji otrávil?“

„My Liánové máme citlivou chuť i čich. Holka je zase doma v bezpečí, Perlo. Kdyby nebyla dobrá v rozeznávání jedů, pochybuju, že by tam tak dlouho vydržela.“

„Není to tak, že by se velitele někdo v jednom kuse snažil otrávit,“ řekla jsem. „Vlastně se to stalo jen jednou.“

Perl se popadla za srdce. „Propána. Vsadím se, že to byl ten jeho oblíbenej vrahoun. Odporný chlap.“

Vykulila jsem nechápavě oči.

„Však víš, ten jeho špeh. Valek? Každý Sitijec by rád viděl jeho hlavu na kůlu. Vyvraždil skoro celou královskou rodinu. Přežil jen jeden synovec. Bez Valeka by ten uzurpátor Ambrose sotva kdy získal moc a narušil naše dobré vztahy s Ixijci. A pak ty ubohé severské děti, které se narodí s kouzelnou mocí v krvi! Valek je zavraždí hned v kolíbce!“

Zatímco se moje matka třásla hnusem, já jsem jen zírala. Moje prsty bezděčně sevřely přívěsek s motýlem, který mi Valek udělal. Takže o mém vztahu s ním raději také ani slovo. Rozhodla jsem se navíc matce nevysvětlovat, co přesně se děje s Ixijci s kouzelnými schopnostmi. Není to sice tak děsivé jako vraždění miminek, ale většinou to pro toho nešťastníka či nešťastnici stejně končí smrtí. Valekovi to opatření nikdy nevonělo, ale rozkaz byl rozkaz. Možná se mu časem podaří přesvědčit velitele o výhodách kouzelnických služeb.

„Valek není tak hrozný, jak si myslíte,“ pokusila jsem se mu trochu zachránit reputaci. „To on nakonec odhalil Brazellovy a Mogkanovy plány. A pomohl ty dva zastavit.“ Ještě jsem chtěla dodat, že mi dvakrát zachránil život, ale nenávidný a pohrdavý výraz ve tváři obou rodičů mě odradil.

Takže marná snaha. Valek skutečně *byl* hlavním zloduchem všech Sitijců a pouhá slova na tom nemohla nic změnit. Nemohla jsem ale tvrdit, že bych se rodičům divila. Když jsem Valeka potkala poprvé, bála jsem se ho stejně

a neměla jsem ani tušení o jeho nezlomné oddanosti velitelí, smyslu pro spravedlnost a ochotě obětovat vlastní život pro ostatní, které se skrývaly za jeho nechvalnou pověstí.

Děkovala jsem osudu, když se ve dveřích zjevila Líska s mým batohem v ruce.

Ezau jí ho opatrně vzal. „Díky, Líli,“ zatahal ji škádlivě za culík.

„Není zač, Ezy,“ oplatila mu sestřenice rošťáckým šťouchancem do břicha, než hbitě uskočila, aby ji Ezau nechytí. Potom na něho vyplázla jazyk a odhopkala ke dveřím.

„Příště tě zlomím, Větvičko!“

„Tak to si můžeš zkusit!“ dolehl sem ještě její smích, než zmizela v zeleném listí.

„Pojď, zavedu tě do pokoje,“ pobídl mě Ezau.

Když jsem se otočila, abych ho následovala, ozvala se Perla: „Jelena, počkej! Řekni mi, co se stalo s Brazellovými plány?“

„Naštěstí mu nevyšly. Brazell už sedí ve velitelově vězení.“

„A Reyad s Mogkanem?“

Zatajila jsem dech. „Oba mrtví.“ Čekala jsem, že se matka zeptá, kdo je zabil, a sama ještě nevěděla, zda jí řeknu pravdu, ale Perla jen kývla spokojeně hlavou a utrousila: „Dobře.“

Dům Ezaua a Perly měl dvě patra, která místo žebříku propojoval vynález, kterému Ezau říkal „výtah“. Ještě nikdy jsem nic takového neviděla. Vešli jsme do místnosti malinké jako kumbál se dvěma tlustými lany provlečenými dírou

ve stropě a v podlaze. Ezau zatáhl za jedno z nich a dřevěná kabina začala stoupat. Trochu polekaně jsem se opřela rukou o stěnu, ale pohyb byl překvapivě hladký a pohodlný. Po chvíli jsme vystoupali do druhého patra.

Když jsem se neměla k vystupování, nakoukl Ezau zpět do dřevěné kabiny. „Líbí se ti to?“ zeptal se.

„Moc!“ usmála jsem se.

„Jeden z mých vynálezů. Obyčejná kladka,“ vysvětlil. „V domově Zaltanů jich moc nenajdeš. Místní si na novoty nepotrpí, ale na trhu už jsem jich prodal hromady.“

„Perla prodává svoje parfémy taky na trhu?“ zeptala jsem se, když jsem z výtahu vystoupila na plošinu ve stro-mech.

„Jo. Většina z nás buď prodává, nebo mění různé zboží na Illiaiském trhu. Je otevřený celý rok. Moje vynálezy a Perliny parfémy nám pěkně vydělávají,“ povídal Ezau po cestě chodbou. „Když toho dost vyrobíme nebo když přijde zakázka, vydáme se do města na trh. Nejsme jediní, kdo tam prodává zboží, takže když něco chceme, prostě si to tam koupíme. V džungli člověk bohužel nenajde všechno. Třeba skleněné baňky tvojí matky nebo náradí na výrobu židlí a křesel musíme kupovat od jiných.“

„Takže ty jsi navrhl a vyrobil i ten provazový nábytek?“

„Jo. Až na to, že není z provazů, ale z lián.“ Když jsem se pořád tvářila nechápavě, dodal: „Liány jsou takové dlouhé popínavé šlahouny tady v pralese.“

„Aha.“

„A jsou s nimi jenom potíže. Možná proto se naše rodina jmenuje po nich,“ zazubil se Ezau. „Rostou úplně všude

a klidně vykoření strom. Musíme je v jednom kuse stříhat a prosekávat. Jednoho dne mě ale napadlo, že ty vysekané nespálím. Vzal jsem si je domů a zkusil z nich něco vyrobit,“ odhrnul Ezau bavněný závěs halicí dveře po pravé straně chodby. Potom mě gestem pobídl, abych vešla. „Když člověk takovou liánu usuší, je pěkně odolná, ale zároveň dost ohebná na to, aby se z ní dalo uplést skoro všechno.“

Nejdřív jsem myslela, že jsme vešli do skladiště. Ve vzduchu visela zatuchlina a kolem stěn se táhly police se skleněnými nádobami všech tvarů a velikostí naplněnými různobarevnými látkami. Teprve když jsem od nich odtrhla oči, jsem si všimla malé postele z lián a dřevěného psacího stolu.

Ezau sklonil hlavu a pročísl si zelenou rukou vlasy. „Promiň, skladuju tady svoje vzorky. Ale uvolnil jsem ti dnes ráno postel a stůl,“ ukázal na nábytek v rohu.

„To je dobrý,“ řekla jsem a ze všech sil se snažila na sobě nedat znát zklamání. Tajně jsem doufala, že mi můj pokoj připomene něco z mého života předtím, než jsem se dostala do Brazellova sirotčince.

Když jsem položila batoh na postel, zeptala jsem se. „Jaké místnosti tu máte ještě?“

„Už jen ložnici a pracovnu. Pojď, ukážu ti je.“

Pokračovali jsme dál chodbou. Vlevo za dalším závěsem se prostírala velká ložnice s prostornou postelí zakrytou purpurovou prošívanou dekou s květinovým vzorem. Kromě toho tu stály dva noční stolky a police. Na nich ale místo skleněných nádob ležely knihy.

Ezau ukázal na strop vyrobený z kůže natažené na větve. „Impregnoval jsem tu kůži olejem, aby se do ní nevsákla voda,“ vysvětloval. „Neteče sem, ale bývá tu vedro.“

Uprostřed pokoje visela ze stropu konstrukce ve tvaru rozvitého květu vyrobená z planěk. Kolem základny měla omotaná lana, která se táhla po zdech dolů.

„Co je tohle?“ zeptala jsem se.

Ezau se usmál. „Další vynález. Pomocí kladek a závaží roztočím dřevěnou kytku, a ochladím si tak místnost.“

Vyšli jsme zpět na chodbu. Naproti Ezauově ložnici se nacházel ještě jeden stroze zařízený pokoj. Stála tam jen postel, komoda a noční stolek. Nikde žádná dekorace, vynález ani jiná stopa po jeho obyvateli.

„Leif bydlí většinu roku v Domově mágů,“ řekl Ezau.

Další zastávkou byla prostorná místnost. Když jsem se tam rozhlédla, neubránila jsem se úsměvu. Ezauova pracovna byla plná rostlin, nádob, hromádek listí a náradí. Police se prohýbaly pod tíhou sklenic naplněných podivnými předměty a tekutinami. Vůbec jsem nechápala, jak se tam může Ezau pohybovat, aniž by v jednom kuse do něčeho narážel. Ten svinčík mi dost připomínal Valekovu pracovnu a komnatu, jenže zatímco Valek bydlel uprostřed knih, papírů a kamení, Ezau si do pokoje pozval celou džungli.

Zůstala jsem ohromeně stát ve dveřích.

„Jen pojď dál,“ pobízel mě a protáhl se kolem mě dovnitř. „Něco bych ti rád ukázal.“

Trochu váhavě jsem poslechla. „Co tady provádíš?“

„Tak různě,“ odpověděl, zatímco se prohraboval stohem papírů na stole. „Sbírám v džungli různé vzorky a po-

tom přemýšlím, co bych z nich mohl uplácat. Tak jsem objevil i nějaké léky, jedlé rostliny, kytky pro tvoji matku... Ahá!“ zvedl vítězně bílý sešit. „Tady to je!“

Vzala jsem sešit do rukou, ale moje oči ještě pořád těkaly po místnosti v naději, že tu najdou nějaký záchytný bod, něco známého. Slovo „matka“ ve mně vyvolalo stejnou pochybnost, jaká mi hlodala v srdci už od příchodu k Zaltanům. Nakonec jsem položila Ezauovi tu samou otázku, na niž jsem se včera zeptala i Perly. „Jak víš, že jsem tvoje dcera? Vypadáš tak jistě...“

„Tak se podívej do toho sešitu,“ usmál se Ezau.

Poslušně jsem tedy otevřela desky. Na první stránce se vyjímala kresba uhlem. Malé miminko.

„Listuj dál.“

Na další straně bylo nakreslené batole. Stránku po stránce dítě rostlo a rostlo a měnilo se z malého caparta na dospívající dívku až do podoby, kterou jsem znala. Byla jsem to já. Už jsem se ani nesnažila potlačit knedlík v krku a slzy, které se mi draly od očí. Můj otec mě miloval i v době, kdy jsem byla pryč a nepamatovala si nic ze svého života u Zaltanů. Jeho kresby ukazovaly, jaké by bývalo bylo moje dospívání, kdybych žila tady s Ezauem a Perlou.

„Je docela zábava tím sešitem listovat rychle. Dvacet let se vejde do několika vteřin.“ S těmi slovy mi vzal sešit opatrně z rukou. „Vidíš? Takhle vím, že jsi moje. Kreslil jsem tě od tvého narození každý rok, dokonce i poté, co jsi zmizela,“ otočil na poslední stránku a zadíval se na obrázek na ní. „Moc jsem se nespletl. Není to sice dokonalé, ale teď jsem tě poznal a můžu to ještě opravit.“

Přitiskl si sešit na srdce a významně na něj poklepal. „Když jsi zmizela, nosila tvoje matka ten sešit všude s sebou a celý den se dívala na tvoje podobenky. Nakonec toho nechala, ale když mě po letech chytila při kreslení dalšího obrázku, poprosila mě, ať ty malůvky zničím,“ podal mi Ezau sešit zpátky. „Slíbil jsem jí, že už ten sešit nikdy nevidí, a to jsem taky splnil. Takže si to necháme pro sebe, ano?“

„Jasně,“ přikývla jsem. Tentokrát jsem obrázkům věnovala plnou pozornost. „Jsou fakt skvělý,“ zašeptala jsem.

Při pohledu na všechny detaily, které můj otec zachytil, se moje obavy rozplynuly. Už jsem nepochybovala, odkud pocházím. Teprve v té chvíli jsem si uvědomila, že jsem skutečně součástí klanu Zaltanů. Zalila mě vlna ulehčení a v duchu jsem si přísahala, že udělám všechno pro to, abych si k rodičům našla cestu. Pokud ale šlo o Leifa, to byla jiná písnička.

„Měl bys ten náčrtník ukázat i Leifovi,“ neodpustila jsem si, když jsem Ezauovi sešit vracela. „Možná pak uvěří, že jsem jeho sestra.“

„O Leifa se neboj, ten žádné obrázky nepotřebuje. Dobře ví, kdo jsi, jen ho rozhodil tvůj návrat. Když jsi zmizela, hrozně tím trpěl.“

„No jo, málem bych zapomněla, že jsem to sama měla na severu tak hrozně jednoduchý.“

Ezau se bolestně zašklebil. Hned jsem zalitovala, že jsem si uštěpačnou poznámku nenechala od cesty.

„Leif byl s tebou ten den, kdy tě unesli,“ vydechl tiše otec. „Prosila jsi ho, aby tě vzal s sebou dolů, protože sis chtěla